

Womhaj Bóh!

Czisko 4.
28. jan.

Łétnik 4.
1894.

Szerbke njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy kobotu w Śsmolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a łu tam dostacź sa sčtwórtlétnu pschedplatu 40 np.

Njedzela Seragesimae.

Łuf. 8, 4—15. Prósne njedyrbi ło po slobjenju stareho sakonja Boże słowo wróćicź, ale sczinicź, ł czemuź je pósklane. Tola tych sadzěwłow jeho mozy je wjele po naschim swołatym sczenju. Do twjerdych wutrobom njemóže ło wone sacziščezecź, w lohlich njemóže ło sakorjenicź, w neczištych njemóže roscź, jeniczy w pěkných a dobrych wutrobach móže wjele płodow pschinjescź. Žako šchpihel ł spytanju, kaje łu nasche wutrobny, je tón Anjes swołate pschirunanje psched naś stajik. Tak so bychmy hluboko do njeho hladali a pčsnawschi swołaje waschnje se wschej swołnosczu polěpschowali wutrobinu rolu, so by swołno Božeho słowa tam sšhadzecz a stokrócne płody pschinjescź mohło. Kaje dha maja bycź nasche wutrobny? Kaje mjehka, hluboka a czista rola. Mjehka rola je psches wótry pluh rozrěšana a roztorhana. Swołno njepada jeno swjercha, ale do mjehkeje plóднеje semje. Pětna dobra wutroba je psches sprawnu potutu womjelknyła. Wona žada nutrnje po troscheje swołkeho Božeho słowa a wosmje jo wjele a swołnawje horje. Hluboka rola je ta, kotraž swołno domoli, ło hluboko sacziščezecź, a ło w plóднеj roli sakorjenicź. Pětna dobra wutroba dyrbi swołno wschu sšwjerdzenoscz rosbicź a roslamacź dacź. Wona njewě niczo wjazny wo swołnoscz a swołnoscz. Wona je słowu póskluschna, byrnjesch ło pschezo hlubšcho a hlubšcho sacziščezecź a sakorjenicź chze. Czista wutroba nima žanych czerujow a žaneho njerjada wjazny, kotraž móžeja dobre swołno sadzěwacź a saduščez. Pětna a dobra wutroba bėdzi ło kóždy džen ł nowa pschecziwo wschēm starosczam

a žadosczam, kotraž móžeja ju wotwobrocicź wot teho jeneho, kiž je nusne. Wona wschu prózu naložuje, tele czerne wutorhnycz a sanicicź, kotraž móžeja swołno Božeho słowa sšhodzicź abo je saduščez. Pětna a dobra wutroba je tajka, kotraž swołno Bože słowo ł wěru a ł poniznosczu, ł lubosczu a se žadosczu. Pětna a dobra wutroba je tajka, kotraž ło dzerzi Božeho słowa a njeda to swołno swołno ani psches czerca ani psches swołno czeło a swołno krej, ani psches staroscz, kuba a žadoscz teho swołno, ale jo w swołno khowa a rozpomni. Pětna a dobra wutroba je tajka, kotraž njėswołno jeno Bože słowo, ale tež po nim czini. Wona nima žaneho mēra, wona dyrbi tež wopokasacz, so je ło Bože słowo w nej tež žive a mózne scziniło. Wona dyrbi swołno, kotraž je jej sšhadzalo, tež swołno dacź psched ludźimi, so woni jeje dobre skutki widza a njebjeskeho Wótza khowala. Wona dyrbi płody pschinjescź w sczerpliwoscz. Haj w sczerpliwoscz! pschetož to placzi wjele czełkich bėdzenjow pschecziwo swołno czełnoscz, kiž ło pschezo swołno wrócza a chze słowo prjecź wsacz a jeho płody sšhadzecz. To placzi wjele czełkich bėdzenjow pschecziwo swołno, kotryž chze nam Bože słowo rubicź abo saduščez. To placzi wjele czełkich bėdzenjow pschecziwo swołno czełku a swołno kwi, pschecziwo hordoscz a swołno, pschecziwo swołno a njewěre, njesczerpliwoscz a małowěre, kotraž pschezo ł nowa ło w naś swołno a chzedza płody sadzěwacź. Potom placzi, ło se sczerpnosczu bėdzcź w tym bėdzenju, kotraž je nam pschikasane. Bóh tón Anjes daj nam prawu hotowoscz, prawu swołno a woschje prawu sczerpnoscz.

Ty Ducho Boży, pomhaj nam,
So bmy ta dobra rola,
Niż njebe płody k węcym znam,
Każ to je Boża wola.
Łócht k kniczomnemu we naß mor
A luboscz k Bohu do naß stwoř.
Edżerż naß we žitwej wěrje.
Hamjeń.

Mulkeż Jan se swojimai bnyomaj, abo: Boże pucze a cżłowjecze myßle.

(Pokrəcəzowanje.)

Mulkeż so waschniczko wobuju bnyow njespodobasche. „Takle to tola sa moje mlode dny njebe“, wón pschi bebi praji, „ja budżich naschemu naney tolle pschincz njeßmęł, tón budżishe bebi hewaf dubowy kij wsał a mje s nim pscheczahnył“.

Jowle Mulka něščto saßlycha, a tamle saßo něščto, sčtoż jemu zel a boloscz nacżini. Swojemu bnyej be wón pienjesy dał, so dyrbesche s nimi někomu wotkupjene skoczjo sapłaczicż, ale tón hólz be jemu je winojty wostał. Jako nan sa tym pschindze, chżysche so jemu tón hólz s nęczim wuręcżecz. Runje takle jemu jeho pschekupski Jurij cżinjeshche. Tón be też njedocżint, a jako tajki hischczje nablasnjeny.

Wobemaj starchimaj tale węc khętro w hlówje wołoko khobzesche a njewjedzeschtaj, sčto dyrbjajoj s nimaj sapoczecz. Mulkeż Jan be hiżo husto sa tym myßlił, a hdyż na radnej khęzi beđzesche, bechu so jeho druhdy dwójzy praschecz dyrbjeli, hdyż tam něščto wuradžowachu, dokelż be jich praschenje pscheklychał, pschetoż wón męjeshche sam se sobu a se swojimai hólzomaj wjele starosczow, — ale prawy wupucz bebi hischczje žadyn donamafaf njebe.

Malęcjo tu saßo be, prawy rjany njedżelski dżen, duż bebi Mulka wotmyßli, khwilu s męsta wuńcz won do polow a do wętra, bnano budze jemu wonka na wutrobje s Boha trochu lózo. Sdyż starschej dale nicžo njeßlyschitaj, hacż so jeju džeczi sčie cżinja, njedyrbitaj potom s cżękej wutrobu na wscho tajkele spominacz a skhoricz? Pschetoż runje każ je starchimaj, hdyż mőzetaj so na swojich džeczoch swjeßelicż, jako ptaczkej, kiż se swojimai skhidleschkomaj machotajo wjeßely do wętra sčeczi, tał starscheju wutrobu nicžo bole k semi dele njeseczisheczki, dhyli rudženje a staroscz wo jeju džeczi. Hiżo sbobotu wjeczor be Mulkeż mißchtr swojej žonje prajił, so chze, jeli budze jutse wjedro hojicz, khwilu s męsta won, do bliżsich wßow: „Sa chzu hić pohladacz, sčto tam naschi snaczi cżinja, so naß njeposabudu. Mi chze skoro bycz, każ njebyło wjazy wscho tajke, kajtez je něhdy było a so někotsi wjazy k nam njeschindu.“ Ta žona swojemu muzej w tym prawo da, ale praji: „Jano, njeńdż pał mi pęchi, ale sapschehń bebi nascheho lischafa do wosyeczta, wschaf žadyn mlody wjazy njeßy, a nekotryżkuliz mlody pachoczł wosmje bebi džensnischi dżen wós a jędži po kraju wołoko. Sčtoż chze něščto pola ludži płaczicż, wjazy pęchi njebeha, każ hantwjersti.“

„Mi je wscho jene“, praji Mulka, „hacż pęchi du abo hacż so s wosom wjeju, ludžo hiżo wjedza, sčto ja bmy a sam to też wem. Węsty pał bebi bmy, hdy budżich so hewaf pschezo s wosom wosyl, budżich dženska žadyn tajki mißchtr njebył, kajkiż bmy. Wysche wscheho bmy męł saßdżeny tydżen swojeju konjom spochi sapschehnjeneju, dženska pał mamy njedżelu a ta je tu też sa wbohi skót, so mołł so tón też khwilu lępscho pomęcż a powotpocznycz. Mi wjeßele cżini, so mőžu dženska po tych starych puczach a schczęstach s nowa podobicż; dale pał njepóndu, dhyli samóžu hić.“ Duż swojej žonje hischczje roskładze, kajtez pucze chze cżinicż, ale jako be s doma a s dwora won, roßmyßli bebi tu węc saßo hinascho a wuńdze s druhimi wrotami s męsta, dhyli be s wopredta sechzył.

Jako był mlody dwazhczilętny, cżehnjeshche a stupasche Mulkeż mißchtr psches horn a doły, — dale džęshe a rychlischo stupasche. Wón wschaf be też s dobom sbobu ratař, duż bebi kóžde zuse polko wobhlada a męjeshche swoje wjeßele nad tym, hdyż tudy rjane bmy wuhlada a tam derje pohnojene łufi, a wschudze bebi s nowa na to pomysli, kał be tu dženska wscho hinasche, dhyli psched 30 lętami, ale wscho lępsche a khmansche. Wschudze, hdyż Mulka komu do dwora abo do khęze stupa, bu wón s wjeßelom a s radosczju powitany. Stari a mlodżi k njemu pschistupichu, dacju

jemu rufu a nusowachu jeho, so chzył k nim do istwy stupicz. Bur praji jemu: Boshnyczje so, ja chzu wam schłencżku nalecz, a burowa praji: Nę, pocżatńczje khwilu, ja chzu wam radsho schalku khoseja swaricz. A nętkle dońdže Mulka s burom do hrobje a k kłewam, wobhlada bebi s nim jeho howjasy skót a kwiny, pokhwali bura a praji: „Pscheczelo, wy so na swoju węc lępje wustejicze, dhyli wasch njebo nan. Tón wschaf be hódny ratař, tu khwalbu dyrby jemu dacż, ale sčto mőza jeho pola a role wunjescz, to hischczje wón wjedzał njeje. Sčto tu wón męjeshche? Esi, sčtyri krumicżki, pódla nich spschah wólow, a nętkle? Słecze, nętkle macze tu džębacż krumow a dweju wołow stejo!“

Chżysche Mulka něhđze dale hić, prajachu jemu: „Mißchtrje, pschindżecze tola bórny saßo khwilu k nam pohladacz, my so hiżo wjeßelimy, hdyż waß wobladamy s nasdala duży k nam pschincz. Seli smęjemy hdy saßo něščto kormne a tuczne, dostanjecze jo wy wot naß, a nichto druhi, na to mőzeczje so spscheczecż.“ Swojim džeczattkam pał jich macż praji: „Dajczje temule knjesej pęnu ruczku, wón je w męscze radny knjes, wschaf je wam nasch nan hiżo husto powjedaf, kajtez ma tam w męscze rjane domšte a dobre wino a wjele pienjes.“

Takle podobńdže Mulkeż mißchtr hischczje temu a tamnemu khwilku do dwora a do doma, a tam jeho wschitzy runje takle pschistojnje a lubosnje powitachu. Na wschęm tym so wón wulzy swjeßeli a bu skoro na to hordny, to pał s dobrým prawom. Pschetoż tajkele pocżeszczowanje je prawa rjana mšda, kajtuż je bebi cżębny muż se swojim duschnym žiwjenjom saßlyžil a jowle so wupokaje, so ludžo cżębneho stareho cżłowjeka bole cżecza, dhyli tajkeho, kiż wjele wętra wołoko so cżini a so s noßom njebeß dótka.

Byłe popońdnye nasch Mulka po wßach cżahasche, a be trochu wuspróznyl, pschetoż Boże skóncżko hiżo khętro palešche a w naletnym cżasju wschaf cżłowjek ruczischo wuspróznı, dhyli hewaf. Duż Mulka na pósnishe popońdnye do korcżmy sańdže, něhđze dwę hodżinjje pucza wot męsta, w nej chżysche khwilu powotpocznycz a woczaknycz, hdyż budze na wjeczor wonka wscho trochu bole wkhłodżene. Wón dopóšna, so jeho nosy wjazy žanej dwazhczilętnej njeistej. Też w korcżmje jeho swjeßeleni powitachu. Korcżmar a korcżmarka pschibęzeschtaj jemu napscheczjo, daschtaj jemu rufu a skorżeschtaj, so staj bebi myßliłoj, so Mulka wjazy k nimaj njeschczje, a so staj husto hladałoj, hacż saßo k nimaj njepschindze. Wonaj domjedzeschtaj jeho sbobu do swojeje sadnjeje istwicżki, woprascheschtaj so jeho, sčto dyrbjajoj jemu k jedži abo psche picze pschinjescz; wón pał staja bebi něščto k jedži a karancżł piwa. Dokelż be Mulka khętro wotpjaty, prajeshctaj jemu, hacż so njeschcznył khwilu na konopej polehnycz: „Jowle sčze sam a mőzeczje s męrom khwilu podręmacż.“ To też Mulka sčżini. Semu be, każ ptaczkej w jabłach, a hdyż ludžo koho zuseho takle witaja a cżecza, tajki cżłowjek mőze khroble wericż, so pola ludži něščto płaczı. A to je węscze něščto duschne, hdyż bebi nětoho zuse ludžo tał do domu witaja, jako był wón doma pschi swojich. Tajzy ludžo wschaf bu tu też na kwęczje, kiż njeßy nihđze doma swoji, to bu tajzy, kotrychż kóždy tehdy radsho widži, hdyż mőze jim na jich khribjet hladacz, hacż hdyż dyrbi jim do jich woczow hladacz. Tajzyle ludžo pał bebi myßla, sčto we sčto wóni bu, a czi cżinja, każ byli Bohu a wschęm ludžom wotrostli, każ mošli na nich każ s hembjerkow dele hladacz.

(Pokrəcəzowanje.)

Jesus a cżłowjekoj.

V.

Jesus a saczne dusche.

1. Moje wowszy blyścha mój hlóß.

Wysche durjom starokławneje zyrkwje w Fiesole pola Florenza je napışmo: Zenicżki Bóh — je-li mój njepscheczł, sčto mje wumóže? Zenicżka duscha, je-li so ju shubju, sčto mi sawostanje? — To krotke skłowo je wulzy nastrożaze. W nim mašch morjo hlubokich myßlow.

Zenicżki Bóh! Wón ma wschu mőz sa cżas a węcnojecz. Kał sč by było, hdy by wón, w kotrehoż ruzy je moje žiwjenje a moja sbóznoscż sa cżas a węcnojecz wobsantnjena, — kał žakofnje by so mnu stało, hdy by wón psches moju liwkoscz, — abo psches moje pscheczżiwjenje mój njepscheczł był?

Sdyż by potom hischczje w njebeßach a na semi sa mnje troschta było? Byrnjeż bych wschu skwętnu mudroscz męł a byrnjeż

bych i możnym khezorom był, kotremuž bychu ludy pobbane byle — hdyje bych troschta namakal? D njedyrbjaje so wschitke moje czuczja a žadanja w tym sjednocič, so je wón mój pscheczal!

A nětko dale: „Jenicžka duscha — sčto hiščcže mam, hdyž ju šhubju?“ Wschelatick wězow móže człowjeť parowacz, n. psch. bohastwa, czescze, haj tež strowoscze a swójbneho sboža, runjež czězzy. Tajkic je, kiž to wschitko něhdy mējachu a dyrbjachu teho nětko parowacz a so tola pódla sbožowni. — Wjele móže šebi człowjeť sašo dohycž, sčtož je juntrócž šhubit; n. psch. samoženje, czescž, radoscziwoscž atd. Ale jenicžcže dusche, kotraž dyrbi bycz templ swjateho Ducha, nihdy sašo njenamaka ju šhubiwšchi. Kať tola w naschim czasju jich wjele mlodych a starych duschow so stajucz dawa w šwětnych lóschtach. Sčtož je ju juntrócž šhubit, ju nihdy wjazh njenamka.

A wschitko je šhubjene, hdyž je wona šhubjena. A hdy by tebi sčto, hdyž by ju šhubit, zyty šwět se wschej krašnosczju possiczič chzyl a móhl, ty njebył spoťojom. To bylo tať, kať by so maczeri, kiž je šwoje jenicžke džeczjo k rowu pschewodžecz dyrbjaja, ja šarunanje šhumšchnje wudželana róža possiczička. Duschu šhubicz, reka wschitko šhubicz.

Haj, ale — so kóžda šhutnje smyšlena duscha prašcha — hdyje a kať namakam Boha? A, hdyž bym jeho namakala, kať pschinješu šwoju duschu do praweho towarštwa i nim? Wotmolwjenje leži w šłowczku: Jesuš. We mni praji wón, namakacze wy Boha a ja jo bym, kiž waš wopravdže do towarštwa i nim wróczo wjedu. To nam rošjajucž, je saťož wscheje jeho wuczby a to doťonjecž, je myšl wscheho jeho škutkowanja. Kať pať to czini, to chzemy šebi rošpominacz. Hdyž bym prjedy rěczeli wo jeho šadžerženju pscheczjwo šhudym a t. d. — chzemy nětko wo tym rěczecz, kať so šadžerži napscheczjo žonam a dwělowazym. Wty chzemy šebi wobhladacz, kať wón i tajkimi duschami wobšhadžuje, kotrež so so jemu mjenje abo bóle podate.

Wty njechamy wo tym rěczecz, kať je wón i człowjekami wobšhadžal, ale kať i nimi wobšhadžuje. Wschetož to je zyly wopať, šebi myšlicž, so jeho wodženje do šandzenoscze šluscha a kať bychmy my jenož we wopominanju teho žiwu byli, sčtož so nam czi sbožowni, kiž bėchu něhdy i nim žiwu, šawostajili. Ně, wón je tón šamy, kotryž wón bėsche a šutkuje dženska tať, kať něhdy šutkowasche. „Jesuš Khrystuš wežera a dženska a tón šamy, kiž je był, je do wscheje wěcznosczje.“ Wón je dženska kóždej duschi, kiž Boha pyta, kiž šama šebje pyta, tón šamy, kiž je był Šanej a Šatana-elej. Wón rěczi i tobu a so mnu jako tón wěcznje žiwu. „Moje wowzy šlyšcha mój hłóš“ — praji wón. Niž czitacz moje šłowa. Ně, niž czitacz dyrbišch te stare snate šłowa. Ššlyšhecž dyrbišch je jako šłowa, kotrež wón nětko tebi praji. Ššlyšhecž dyrbišch šłódku a tola i dohom šylny šyť jeho hłóša, hdyž wón praji: „Šbóžni so, kiž duchownje šhudži so, pschetož jich je to njebieške kralesťwo.“ Ty, kiž ty na šwojimaj kolenomaj w šwojej komorzy wo šbóžnoscz šwojeje dusche prošyšch, dyrbišch jo runje tať šlyšhecž, kať tamni ludžo, kiž pod nim stejachu, jako wón šwoje wažne předomanje na horje džeržesche. Ty dyrbišch wěricž, so je wón dženska hiščcže pschitomny a so k jeho nohomaj pošyňucz, kať Marja w Bethaniji. Ty dyrbišch jemu šwoju šrudnu wutrobu wotewricž, kať Martha, Marina šotra. A hdyž chze žołmow móž w czěmnej nozy wutrobiny czołmik pschifrywacz, dyrbišch na njecho hladač, kajki wón czichi a wulki psches šchumjaze žołmy kroczi — dyrbišch so podnurio šwoju tschepotazu ruťu sa nim wupšchestrěcz a wón budže tebi kať něhdy Šětrej pschivolacz: „Njeboj so! jenož wěr!“ A hdyž budžesč wot dwělowatyh myšlow czwilowanu, pytaj pola njecho wuczeť a wón budže tvoje poršty runje kať něhdy Tomašowe do hošdžazyh šlusnow položicž. A kať jeho macž tež se šwonfownej nusu k njemu pschindže: „wina nimaju“, tať dyrbišch tež ty czinicž. A hdyž tež tebi praji, kať jej: „moja šchtunda hiščcže pschisčła njeje“, dyrbišch tež ty nashonicž kať tamni: „Hdyž prawa hodžina dóndže, jeho pomoz wěscze pschindže.“

Wschetož wopravdže, my njedyrbjeli jeho hnadu wužiwacz jako šamoženje, kotrež je nam wón psched czasami dohyl. Ně, kať so haťosy pschi winowym pjenku, dyrbimy my w nim wěczne žiwjenje widžecz. Wěčno wschac je, so je wón na pschezo šbóžnoscz psched nami a sa naš dohyl. Ale wěčno tež je, so so móž dohycze šbóžnosczje nam haťle wudželuje, hdyž do žiweho towarštwa i nim šupimy. W nim so nam Bóh tón Šnjes, kiž je nam hewať nješnaty a daloki a potajeny, šjewi, kať daloko móže so nam czasnym człowjekam i zyła šjewicž. W nim so nam Bóh jako wumoznit šjewi, kať daloko wumozjenja potrebamny. Šacžnej duschi žórli so

žiwjeniška reka w Jesušu Khrystušu, runje kať psched wóšomnacžimi štami lětami.

Wěr to! a ty jo tež nashonisch. Šacž do kónza placzi: „Šlaj, ja bym pola waš wschitke dny hacž do škónčjenja teho šwěta“ a dale: „Hdyž so dwaj abo tjo šhromadženi w mojim mjenje, tam bym ja šrjedža bies nimi.“ Abso njeje Šchczěpan, kiž njebėsche Jesuša ženje po czěle wobhladať, jeho tola w šwojej martrje widžal? Njeje Šawoť jeho hłóš na puczju do Damaska šlyšchal, hacž runje bėsche tón šbóžnik hjo dawno do njebješ špil? Njeje jemu Ana-niaš šwoju wutrobu wotewriť a jeho troschť doštal (Šap. št. 9) runje tať, kať czi, kiž něhdy i nim psches šahony a lėšy šhodžachu? A njeje jich wjele, kiž to czitaju, to nashoniko?

Duž, po Bóh lacžna duscha, wotewi wucho a nashon, kať wón dženska hiščcže šlabu duschu k mozy, czěmnu k šwětku wjedže.

(Potracžowanje.)

Prjedyrěcz na hodowum šwjedženju

w Šhwacžizach 1893 džeržana wot Š. Š.

Šamuel, hdyž woteńcz chzysche,
Škala ludej postajicž,
Dha Bóh Šnjes jom' wosnamjesche,
Šajkeho ma wušwolicž.

„Njehladať na czělnu rjanoscž!“
Tať Bóh jemu poruczi;
„Šladať pať na dusche šhmanoscž,
Šajki je we wutrobi.“

Wschetož pola Boha njeńdže
Šako pola człowjekow;
Božoh' wócžka pscheglad pschendže
Wsche wschě rumy wutrobom.

Lubi, mamy pschewědcženje,
So Bóh na to šwonfowne
Wěscze nje pohlada ženje,
Ale nuts do wutrobny.

Duž něť pschepytajmy šebje
Kóždy w šwojej wutrobi!
Njeknimy: Ššmy, o Jesu, tebe
Šospodowacz dostojni?

Niž bym we adventškim czasju
K Jesušowem' pschichodu
Ššwjećicž měli duschu naschu
Šemu k czistom' bydlenju.

Šeli bjes nami pať byli,
Niž to njejšu czinili,
Na wutrobu dyricz chzylu,
Njež: „Budž, Božo, hnadny mi!“

Wschetož něť ma nascha duscha
Bycz, kať rjana šwjatniža,
Do kotrejž so šajicž šluscha
Š Božim džescžom kolebka.

Hdyž psched njecho móhli šnošycz
K czesczi psalmu hodowne,
A wo wumozjenje prošucz
Š naschej' winy hrěschneje.

Runjež nej na tutym měscze
Tón dom Bohu šwjecženy,
Dha wschac wušlyščenja wěscze
Tu so nadžecz móžemy.

Hdyž pschi študni Šakubowej
Šonška ta Šamariska
Wo šwjatnižy modlitwowej
Jesuša so woprasha,

Jesuf džesche: Čzaf pschińcź budźe,
So czi prawi modlerjo
W duchu a we prawdźe wschudźe
A Bohu budźa modlicź so.

Jesuf žane wěšte města
A modlenju njepostaji;
Na wschěch stronach žyle s wěšta
Nam so modlicź dowoli.

„Hdźež dwaj a tijo shromadźeni“,
Tak wón junu wupraji,
„Esu hdźežkuliz w mojim mjeni,
Tam bym brjedža bjes nimi.

Jesuf kam pod shtomy džesche,
Do sáhrody t modlitwi,
Hdyž we duchu frudny běiche
So poslednej wjeczeri.

Hdźež te džeczi saspěwachu
Jom' pschi puczu zionskim,
Hdźež czi wuczobnizy džachu
A njemu: „Anježe, sakaž jim!“

„Budža-li te džeczi mjelcžecź“,
Tak jim Jesuf wotmolwi;
„Komjenje tu mēte rēcžecź!
To njech kōždy wopomni!“

Njebychmy tež my dženz chzpli
Eswój rt Bohu t službje dacz,
Bychmy bebi salslužili,
Bozej' hnady njedostacz.

Anježe, ty bjes póškow staji
Něhdy maše džeczatko,
A jom' sbōžnoscz lubjo praji:
„Tyč je Bože kralestwo.“

Džeczi, hlaj, bmy sobu wsali
Do nascheje brjedžisny,
So bychy czi saspěwali
A cžesczi s hlošom njewiny.

Wušłysch nětk, nasch dobroczelo,
Wušłysch tu nasch hnadny džaf,
Wušłysch naš, Smanuelo!
Njewemy cze cžesczicz wschaf!

Ma to sledowaschtej dvě shtucžy s thěrłuscha „Kak powitam ja tebe“.

Ma thěžorowy narodny džen.

Nasch luby thěžor šwjeczi dženzka šwój 35. narodny džen. Wułzy a wyšozy Inježa a wjerchojo šmēdža so jemu parschonszy pschiblizicz a jemu se šłowom šwoje sbožopšhecža wuprajicz. Ale tež my njechamy wuwostacz. W šwojich wutrobach, w šwojich modlitwach spomnimy na šwojeho droheho thěžora a w šwojich myšlach rospominamy tamne šłoma shromadneje žyrtwineje modlitwy: „Njech je, o Anježe, twoja hnada wulka na twojim wotrocžku, na naschim thěžorje a kralu Wylemu; šdžerž nam jeho pschi došhim žiwjenju t wobstajnemu žohnowanju a kšescžijanssemu šnamjenju, spožcz jemu dothe a žohnowane knježenje.“ Žako thěžor Wylem II. w lēcze 1888 na trón pschińdže, džesche wón šjawnje tele šłowa: „W šo hibazym cžachu bym pschiblišchnoscz kralowskeho šastojnstwa na šo wsaf, ale nastupju šwój mi wot Boha postajeny nadawf w dowěrjenju šwojeje pschiblišchnosče a spomnju pschi tym na šłowo Bjedricha Wulkeho, so je w Bruskej kral přeni šlužobnik štata.“

Wón je džeržaf, šchtož je tehdy šlubif. Š njesprōžniwej šwěrnosczu steji sa tym, so by we wschěch šwojich škutkach, njech wone wōjško na kraju abo na morju, njech wone wobthad s druhimi wukrajnymi šěršchtami, njech wone žyrtwine abo druge nutškwone naležnosče nastupaju, so byšhtaj so šbože a mēr wōtžneho kraja pod-pjerakej a šdžeržakoj. Šajku próžu wón nažozuje, so by so nam šloty mēr wobthowaf! Šdy by wón wulke žadanja sa wōjško jeno teho dla štajif, so by wón wōjnu mēf, hdy by wón wōjnu bóle hacž mēr lubowaf, wón by ju hižo dawno mēcz mohf. Ale wón chze radšcho kaž jeho njesapomnity džēd „thěžorstwo powjetschicz na kubkach mēra hacž w wōjnškich škutkach.“ Žich wjele ma nětko to abo tamne lubemu thěžorej porokowacz a chze jeho mišchtrowacz. Nowinyšpšarjo wjedža wscho lēpje hacž wón a woni dadža so s tajtimi dobrými radami šłyšhecž, hacž by, jeli so bychy woni s thěžorom byli, wōtžny kraj wopravdže paradiz na šemi byf. Še džiwnje, šelko cžłowjekow šebi šwēri, wōtžny kraj nanajlēpje wodžicz, a hladamy-li prawje na nich, dha šo pokazje, so jich wjele ani šwój šamšny dom wodžicz njemōže. Čhžemy-li šwojemn lubemu thěžorej dženz dar sa narodny džen daricz, dha njech je tón, so my šo hladamy wscheho njerosomneho mišchtrowanja jeho knještwa a wješelo šo jemu, jeho šwěrnoscz a luboscz do wēriny. Šaž je tón thěžor prajif, njech dženz kōždy tež praji: ja šlužu. Ššlužobnizy wōtžneho kraja bycz, to pak njerefa: na wscho šwaricz, šchtož šo w štacje stanje, mudrowacz a mišchtrowacz w wēzach, wo kotrychž niczo njerosymja, ale šwēru w małym šwoju pschiblišchnoscz cžinicž, wyschnoscz poddany bycz a ju podpjerowacz pomhacz, so by Bože kralestwo pschezo bóle pschisčlo do wōtžneho kraja. Najlēpschi wōtčizny, najšwērnšchi bērgarjo a poddanjo budža czi, tiž šwojeho thěžora a šwój wōtžny kraj psched Bože wobliczo štaja na rukach modlitwy. Duž my prošymy s žykejš wutrobu: Wōh luby Anjes budž s thěžorom Wylemom tež w nowym lēcze jeho žiwjenja! Tón Anjes wobarnuj jeho a žyly thěžorowy dom psched šhorosczu, štrachotu a njesbožom. Wón spožcz šwoju hnadu, so bychy šo wschitke jeho myšle a šutki sa šbože a derjechicze wōtžneho kraja derje radžite, a so by šo psches jeho štaranje mēr dale šdžeržaf!

Wšchelake t rospominanju.

1. Šhutna myšl.

Někotry bjes nami šebi šnano ženje hišchcze pschemyšłif njeje, šaf wjele njedželow je w šwojim žiwjenju pomēf. Kōždy šedmy džen je njedžela; to reka, w 7 lēcach mamy pošne lēto njedželow. To sa 21 lēt hižo tšf a sa 35 lēt hižo pjecz pošnych lēt njedželow wuczini. Ššndombžecacz lēt šary je po tajšim džebacz pošnych lēt njedželow pomēf.

Kak šmy te wošebite hnadne cžaky nažozili? Šak daloko je kōždy s naš w tych njedželškich lēcach w šwojim duchownym žiwjenju pschischof? — Ša myšl naš wschitlich ponižuje. Šelko njedželow budže na tamnym wulkim dnju šwój hloš pošbēhnycz a naš wobškoržowacz, so nejšmy Bohu a jeho šlužbje pošwjecženy džen, šedmy džel nascheho žiwjenja, te njedžeste lēta pilnišcho a šwērnšcho t naschemu a naschich bližšich šbožu nažozowali, haj šnano je wotšwjecžowali a s tym — wjedžo abo njewjedžo — t šchłodže nascheje dušche cžinili. — Šeho dla rospomimy, wošebje nětko pschi šapoczatku noweho lēta, šajke wotmolwjenje mamy dawacz wo tych njedželškich lēcach, so njebychmy jenož njedžele mēli, ale je prawje šwjecžili — šwjaty džen šwjecžili.

„Ponhaj Wōh“ je wot nětka niz jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarňjad „Ššerb. Nowin“ na wfach a w Budyščinje dostacz. Ma šchtwōrcž lēta placzi wón 40 np., jenotliwe cžifla šo po 4 np. pschedawaju.